

Fluturele

Carmen

În pădurea de pe deal
Mi-au oprit un loc în stal
Mierlele și ciocârlia
Ca să le-ascult rapsodia.

În poiană, sub un dud,
Când mă concentram s-aud
Trilurile minunate
S-a apropiat, din spate,
Fluturașul maroniu
Ce zbura hai-hui, zglobiu.

O coroană de-aripioare
Ce nu încetau să zboare
S-a-nvârtit în jurul meu
De-am crezut că Dumnezeu
Mi-a trimis un înger, semn,
Că am suflet cu însemn.

Într-o joacă-am încercat
Să fac din iarbă un pat
Și m-am așezat, încet,
Peste verdele discret.
În șoaptă l-am invitat
La somn pe înaripat.

Însă n-a fost rost de somn
Fiindcă-naripatul domn
Dorea partener de joacă
Într-o zi de vară sacră
(Căci era o sărbătoare
Însemnată-n calendare).

Am întins mâna mea stângă,
Fluturele să-l ajungă
Și mare mi-a fost mirarea
Când mi-a ascultat chemarea...
Fluturele s-a așezat
Pe brațul meu ridicat.

Cât am fost de fericită...
În emoția șoptită,
Raze de lumină-n taină

Cu cuvinte puse-n haină
De mirare și-ncântare
Ne-au trimis până la soare.

Mâna dreaptă-am ridicat,
Încet am apropiat
Degetul (pe care-am pus
Praf de raze la apus)
De aripile-încordate
De emoții puse-n spate.

Într-o mângăiere fină
Sufletele cu lumină
Au simțit că sunt legate
Și-n poaină, amuțite,
Cu priviri-mărgăritare,
Păsări erau spectatoare.

“Fluturaș ce m-ai lăsat
Aripi de ți-am mângâiat,
Oare, nu ești tu un înger?”
Acum zbor cu el spre cer...